

Arrest

nr. 279 358 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, geboren te Kotovsk op X.

Op 30 maart 2021, volgens de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift, verliet de verzoekende partij Oekraïne en reisde naar Frankrijk, waar zij een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd geweigerd.

Op 23 februari 2022 zou de verzoekende partij het Rijk zijn binnengekomen.

Op 24 februari 2022 diende de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in. Een bijlage 26 wordt uitgereikt.

Op 23 maart 2022 werd een verhoor gepland in het kader van het verzoek om internationale bescherming. Dit verhoor werd geannuleerd.

Op 23 mei 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot tijdelijk verblijf als ontheemde in het kader van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382).

Op 23 mei 2022 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf.

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

Mevrouw/Mijnheer

naam : F.

voornaam : V.

geboortedatum : X

geboorteplaats: Kotovsk

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57.29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 23.05.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna PV7.) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u een geldig Oekraïens paspoort voor met een uitreisstempel van 30.03.2021.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

(1) Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (RIJ) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“de artikel 48/3, 48/4, 57/29, 57/30 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980;

Schending van artikel 2 Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van het vertrouwensbeginsel;

Schending van het artikelen 3 E.V.R.M."

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"6.1.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming omwille van het feit dat hij Oekraïne op 30.03.2021 heeft verlaten. Volgens de verwerende partij valt de verzoeker hierdoor niet onder het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming.

Het artikel 2 lid 1 a) van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt het volgende:

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a)

Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;"

Overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt het volgende:

"De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren. "

(eigen markering)

Artikel 57/29 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

"Art. 57/29. <W 2003-02-18/41, art. 9, 027; Inwerkingtreding : 01-05-2003> § 1. In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.

§ 2. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 57/32 en op voorwaarde dat een besluit van de Raad van de Europese Unie, aangenomen overeenkomstig de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001, bedoeld in § 1, niet eerder een einde maakt aan de tijdelijke bescherming, wordt deze tijdelijke bescherming verleend aan de bedoelde personen voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en wordt deze automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar.

Deze totale periode van twee jaar kan verlengd worden voor een nieuwe periode van maximaal 1 jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie, aangenomen overeenkomstig de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001, bedoeld in § 1."

De verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat de verzoeker omwille van de oorlogssituatie niet kan terugkeren naar Oekraïne.

De verzoeker verliet Oekraïne op 30.03.2021 en reisde naar Frankrijk waar hij een verzoek om internationale bescherming deed. Dit verzoeker werd geweigerd en hij heeft geen verblijfsrecht in Frankrijk kunnen bekomen.

De verwerende partij motiveert niet waarom de verzoeker die op 30.03.2021 Oekraïne verliet en geen verblijfsrecht heeft bekomen in de EU, wel zou kunnen terugkeren naar Oekraïne.

Het is evident dat de verzoeker met de huidige schaal van militaire activiteit en de hoge dreiging voor burgerslachtoffers niet kan terugkeren naar Oekraïne.

Er wordt in de beslissing niet gemotiveerd waarom de tijdelijk bescherming in zijn geval niet eventueel uitgebreid zou kunnen worden.

6.2.

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als: "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan."

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE? Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 2006; RvSt. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr.RvSt. 1987, 75)

In het licht van het vertrouwensbeginsel knelt de bestreden beslissing des te meer.

De verzoeker diende initieel een verzoek om internationale bescherming in op datum van 24.02.2022.

Het CGVS heeft sinds 28.02.2022 de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van Oekraïense onderdanen opgeschort en verwijst naar de mogelijkheid om tijdelijke bescherming aan te vragen (<https://www.cgvs.be/nl/actueel/oekraïne-stand-van-zaken-betreffende-beschermingsaanvragen-belgie>).

De verzoeker had een eerste verhoor bij de DVZ in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op 24.03.2022 om 10:00 (zie stuk 2).

De verzoeker heeft zich tijdig en correct aangeboden.

Zijn verhoor werd echter geannuleerd, wat blijkt uit de doorstreepte afspraak op zijn bijlage 26 en de stempel betrokkene zal later uitgenodigd worden (zie stuk 2).

Er werd aan de verzoeker meegedeeld dat hij geen internationale bescherming kan vragen, maar dat hij wel in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming op grond artikelen 57/29 van de wet van 15.12.1980 en volgende. Hij kreeg hierbij een uitleg over de procedure van tijdelijke bescherming en een routebeschrijving naar het aanmeldcentrum (zie stukken 3 en 4).

De overdracht van verzoekers dossier aan het CGVS wordt door de verwerende partij verhinderd omwille van het feit dat hij in aanmerking zou komen voor tijdelijke bescherming op grond van het artikel 57/29 van de wet van 15.12.1980. Er lijkt daarnaast geen lopende Dublin procedure te zijn. Overeenkomstig artikel 20 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Verordening 604/2013), heeft België drie maanden de tijd na de indiening van het verzoek of twee maanden na het ontvangen een Eurodac-treffer de tijd om een verzoek tot overname aan de bevoegde lidstaat te richten.

Gelet op het feit dat verzoeker vingerafdrukken bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming zijn genomen en verzoekers verhoor van 24.03.2022 door de verwerende partij werd geannuleerd, lijken beide termijnen al verstreken.

De verwerende partij schendt weldegelijk het vertrouwensbeginsel omwille van het feit dat het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geen doorgang kan vinden omdat hij in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming.

De verzoeker deed echter het nodige om een verzoek tot tijdelijk bescherming in te dienen en ontving diezelfde dag een weigeringsbeslissing van verwerende partij.

Daarnaast zijn de bepalingen met betrekking tot de tijdelijke bescherming geschonden alsook de motiveringsplicht.

De verwerende partij schendt de bepalingen opgesomd in het middel.”

2.2. De verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 48/3, 48/4, 57/29, 57/30 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad dd. 04.03.2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan;*
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de motiveringsplicht;*
- het vertrouwensbeginsel;*
- artikel 3 EVRM.*

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden omdat hij door de bestreden beslissing ten onrechte zou worden uitgesloten van het toepassingsgebied van uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad dd. 04.03.2022.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 48/3, 48/4 van de Vreemdelingenwet .

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Nopens de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat deze artikelen de formele motiveringsplicht betreffen (reden waarom verweerder aanneemt dat verzoekende partij de formele motiveringsplicht bedoelt, daar waar een schending van de ‘motiveringsplicht’ wordt voorgehouden).

Verweerder stelt vast, bij lezing van het inleidend verzoekschrift, dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht besloot tot de weigering van de machtiging tot verblijf. 4/6

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 2, lid 1 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad dd. 04.03.2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.”

Verwerende partij wenst te benadrukken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie correct tot het besluit kwam dat verzoekende partij niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën personen valt. Verzoekende partij verliet Oekraïne immers reeds op 30.03.2021, waarna hij naar Frankrijk reisde.

Aldus verbleef verzoekende partij voor 24 februari 2022 niet in Oekraïne.

Verzoekende partij haalt aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing niet motiveert waarom verzoeker wél zou kunnen terugkeren naar Oekraïne.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij met haar kritiek volkomen voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing, alsook het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 zelf die zeer duidelijk de categorieën personen bepaalt waarop het besluit van toepassing is.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker moet terugkeren naar Oekraïne, en nergens wordt het nog steeds woedende conflict met Rusland ontkend. Zulks is niet de strekking van de bestreden beslissing, waarin uitsluitend wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 ressorteert.

Verder uit verzoekende partij kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet motiveerde waarom de tijdelijke bescherming in het geval van verzoekende partij niet eventueel zou kunnen worden uitgebreid.

Overweging 14 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 laat inderdaad de mogelijkheid aan de Lidstaten om de tijdelijke bescherming uit te breiden.

“De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.”

Verwerende partij wenst te benadrukken dat in deze overweging wordt gealludeerd op het uitbreiden van de tijdelijke bescherming naar personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht of die zich net voor die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk).

Verzoekende partij bevindt zich reeds sinds 30 maart 2021 op het grondgebied van de Unie. Dit kan dan ook niet beschouwd worden als “net voor die datum (24 februari 2022)”. Bovendien verblijft verzoekende partij niet op het grondgebied van de Unie om redenen van vakantie of werk.

Er kan dan ook niet ingezien worden op welke grond de tijdelijke bescherming in het geval van verzoekende partij zou dienen te moeten worden uitgebreid, noch waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hieromtrent zou moeten motiveren.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan.

Het feit dat aan verzoekende partij werd meegedeeld dat hij mogelijks in aanmerking kwam voor tijdelijke bescherming op grond van het artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet, betekent nog niet dat er concrete toezeggingen werden gedaan. Het feit dat wordt benadrukt dat de mogelijkheid bestaat om conform deze artikelen een aanvraag in te dienen, betekent nog niet dat verzoeker automatisch aanspraak zou kunnen maken op dit verblijf.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat de overdracht van het dossier aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen zou verhinderd zijn, doordat verzoeker in aanmerking zou komen voor tijdelijke bescherming op grond van het artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet. Verder stelt hij dat de termijn voor een verzoek tot overname in het kader van een Dublin-procedure zou zijn verlopen.

Verwerende partij wenst te benadrukken dat deze kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, maar wel op zijn verzoek tot internationale bescherming dd. 24.02.2022.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot weldegelijk terecht tot de weigering van machtiging tot verblijf.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die het volgende bepalen:

“Artikel 57/29

§1

In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lid-Staten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van [richtlijn 2001/55/EG](#) van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming. (...)

Artikel 57/30

§ 1

Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.”

De bestreden beslissing steunt ook op artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, dat bepaalt:

“De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon: a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven; b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne

internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten; c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;

b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;

c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.”

2.4. De verzoekende partij voert de schending van deze bepalingen aan, alsook de schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat de machtiging tot verblijf wordt geweigerd op grond van de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1, van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, waarna de redenen hiervoor worden uiteengezet.

De bestreden beslissing oordeelt dat de verzoekende partij al sedert 30 maart 2021 Oekraïne verlaten heeft, wat een ruime tijd geleden is zodat artikel 2, eerste lid, a), van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van toepassing is. Deze vaststelling heeft tot gevolg dat de verzoekende partij niet onder de toepassing van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 valt. De bestreden beslissing verwijst hierbij naar overweging 14 van dit besluit.

Deze redenen zijn afdoende om de verzoekende partij toe te laten de redenen te begrijpen waarom de bestreden beslissing is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de redenen kent en begrijpt zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat niet gemotiveerd werd waarom de verzoekende partij niet kan terugkeren naar Oekraïne nu haar verzoek om internationale bescherming, ingediend in Frankrijk, werd geweigerd en zij geen verblijfsrecht bekwam in de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel een antwoord biedt op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten en uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verzoekende partij België moet verlaten.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij op 24 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, dat haar een bijlage 26 werd uitgereikt en dat dit verzoek nog steeds hangende is. De bestreden beslissing brengt geen afwijzing van het verzoek om internationale bescherming met zich mee. Nu de behandeling van het verzoek om internationale bescherming nog niet is afgerond, staat evenmin vast dat de verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst en aldus evenmin dat zij nood heeft aan tijdelijke bescherming in het kader van voormeld Uitvoeringsbesluit en de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet.

Nu het verzoek om internationale bescherming nog lopende is, kan de verzoekende partij niet dienstig de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aanvoeren. De bestreden beslissing is geen antwoord op het ingediende verzoek om internationale bescherming. In afwachting van een beslissing van de commissaris-generaal bevindt de verzoekende partij zich in een situatie gelijk aan alle personen die een verzoek om internationale bescherming indienen. Dit onderdeel is onontvankelijk. De bestreden beslissing diende hierover niet te motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, blijkt aldus niet.

2.5. De verzoekende partij voert de schending aan van de motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Deze bepalingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen, geciteerd onder punt 2.3.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In het licht van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur geeft de verzoekende partij, naast een theoretische uitleg, een verslag van het indienen van het verzoek om internationale bescherming, het gegeven dat de commissaris-generaal het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming tijdelijk heeft opgeschort, het geannuleerde verhoor in het kader van het verzoek om internationale bescherming, het verhinderen van het overmaken van verzoek om internationale bescherming aan de commissaris-generaal, hetzij het ontbreken van een lopende *“Dublin procedure”*.

De verzoekende partij meent dat haar verzoek om internationale bescherming geen doorgang meer kan vinden.

Dit laatste is een foutief uitgangspunt.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij ook uitdrukkelijk dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoekende partij naar Oekraïne moet terugkeren.

Nu de bestreden beslissing is genomen, staat niets in de weg opdat de verwerende partij vooralsnog het verzoek om internationale bescherming aan de commissaris-generaal zal overmaken, hetzij dat de verwerende partij een oordeel zal vormen in het kader van de *“Dublin procedure”*. Het betoog van de verzoekende partij over haar correcte gedragingen in de procedures doen hieraan geen afbreuk. Evenmin blijkt dat aan de verzoekende partij een mededeling werd gedaan dat zij *“geen internationale bescherming”* kan vragen. De bestreden beslissing stelt dat niet.

Er kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich kan buigen op enige rechtmatige verwachting dat een positief antwoord zou volgen op haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf,

voorwerp van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing brengt geen negatie van het ingediende verzoek om internationale bescherming met zich mee. Het vertrouwensbeginsel is niet geschonden.

Waar de verzoekende partij in het middel verwijst naar de overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en dit correct citeert, wijst zij naar de mogelijkheid die de verwerende partij heeft om andere categorieën van personen tijdelijke bescherming te verlenen *“die als gevolg van het gewapend conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren”* wijst de Raad erop dat deze overweging geen verplichting voor de Lidstaten inhoudt. Dit blijkt uit de bewoording *“kunnen”*. Deze grief kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet steunt op een juiste feitenvinding, hetzij niet correct werd beoordeeld of kennelijk onredelijk is. Zij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

2.6. In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert, laat de verzoekende partij precies na duidelijk te maken op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt, temeer haar verzoek om internationale bescherming nog hangende is en het gewapend conflict in Oekraïne in het kader van deze procedure moet beoordeeld worden, hetzij zal moeten beslist worden of een vraag tot overname aan Frankrijk wordt gericht (verzoekende partij houdt voor dat haar verzoek om internationale bescherming aldaar is afgewezen).

2.7. Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere dan hoger besproken grieven aanhaalt zodat zij de schending van de (overige) door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

2.8. Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN